

*Pentru Wellpinit și Reardan,
orașele mele natale*

Există o altă lume, dar înăuntrul acesteia.

W. B. Yeats

Clubul Un-ochi-învinețit-pe-lună

M-am născut cu apă în creier.

Bine, n-a fost chiar așa. De fapt, m-am născut cu prea mult lichid cefalorahidian în craniu. Dar lichid cefalorahidian e doar o denumire pe care au găsit-o doctorii, ca să se dea ei deștepți, pentru grăsimea din creier. Și grăsimea din creier face același lucru pe care îl face vaselina într-un motor, doar că între lobi. Face lucrurile să funcționeze bine și repede. În schimb, ciudatul de mine m-am născut cu prea multă grăsime în craniu și s-a făcut toată densă și noroioasă și dezgustătoare și tot ce făcea era să dea peste cap lucrurile. Motorașul rațiunii și al respirației și al vieții mele lucra încet și era inundat.

Creierul meu se îneca în grăsime.

Dar dac-o zic așa sună ciudat și amuzant, ca și când creierul meu ar fi fost un cartof prăjit gigantic, așa că e mai serios și mai poetic și mai corect să zic:

— M-am născut cu apă în creier.

Ok, poate că nici asta nu-i un mod foarte serios de a o zice. Poate că toată chestia asta e ciudată și amuzantă.

Dar, frate, oare s-au gândit maică-mea și taică-meu și soră-mea mai mare și bunică-mea și verii și mătușile și unchii mei că e amuzant când doctorul mi-a deschis micuțul craniu și a absorbit toată apa aia în plus cu un aspirator micuț?

Aveam doar șase luni și ar fi trebuit s-o mierlesc în timpul operației. Și, chiar dacă i-aș fi supraviețuit, cumva, mini-Hoover-ului, tot ar fi trebuit să rămân cu leziuni serioase pe creier după procedura aia și să fiu o legumă pentru tot restul vieții.

Bine, e clar c-am supraviețuit. N-aș mai scrie asta dacă n-aș fi supraviețuit, dar am tot felul de probleme fizice care mi se trag direct de la leziunile pe creier.

Pentru-nceput, am avut patrușdoi de dinți. Un om obișnuit are treișdoi, nu? Eu am avut patrușdoi.

Cu zece mai mult decât de obicei.

Cu zece mai mult decât în mod normal.

Cu zece mai mult decât un om.

Dinții mei erau așa de înghesuiți că abia-mi puteam închide gura. Am fost la Serviciul de Sănătate al Indienilor să-mi scot câțiva dinți, ca să pot să mănânc și eu normal, nu ca o hienă căreia-i curg balele. Dar Serviciul de Sănătate al Indienilor finanța operații dentare majore o dată pe an, așa că a trebuit să-mi scot toți cei zece dinți în plus *în aceeași zi*.

Și, pe lângă asta, dentistul nostru alb era de părere că indienii simt numai jumate din durerea pe care o simt alții, așa că ne dădea numai jumate de doză de Novocaină.

Ce nemernic, nu?

Serviciul de Sănătate al Indienilor finanța și achiziționarea de ochelari doar o dată pe an și oferea un singur model: din ăia urâți, cu ramă lată din plastic negru.

Leziunile mele de pe creier mă făcuseră să nu văd bine la apropiere cu un ochi și la depărtare cu celălalt, așa că ochelarii mei urâți erau așa de șui pentru că ochii mei erau așa de șui.

Am dureri de cap pentru că ochii mei parc-ar fi dușmani, știți, ca și când ar fi fost căsătoriți și au divorțat și acum se urăsc ca dracu’.

Și-am început să port ochelari la 3 ani, deci făceam ture prin rezervație arătând ca un *bunic* indian de 3 ani.

O, și eram slab. Dacă mă-ntorceam într-o parte *dispăream*.

Dar mâinile și picioarele mele erau imense. Aveam 44 la picior în clasa a treia! Cu picioarele mele mari și corpul meu ca un creion, arătam ca un L mare de tipar care merge pe stradă.

Și craniul meu era enorm.

Epic.

Capul meu era atât de mare încât craniile mici de indian orbitau în jurul lui. Unii dintre copii îmi ziceau Orbită. Alții îmi ziceau Glob. Bătăușii mă ridicau în picioare, mă învârteau în jurul axei, își puneau degetul pe capul meu și ziceau:

— Vreau să merg acolo.

Așa că, bineînțeles, pe dinafară arătam ca un nătâng, dar lucrurile cu adevărat groaznice erau cele *dinăuntru*.

Pentru-nceput, aveam crize. Cel puțin două pe săptămână. Așa că-mi distruseam creierul conform unui program regulat. Dar chestia e că aveam crizele astea pentru că leziunile pe creier existau *deja*, așa că redeschideam răni la fiecare criză.

Da, de fiecare dată când aveam o criză îmi *agravam* boala.

N-am mai avut o criză de șapte ani, dar doctorii îmi spun că sunt susceptibil la crize epileptice.

Susceptibil la crize epileptice.

Nu se rostogolește propoziția asta pe limbă ca poezia?

Mai eram și bâlbâit și sâsâit. Sau poate ar trebui să zic că eram b-b-b-b-bâl-b-bâit și ssssssssâssâitht.

Nu te-ai gândi că dificultățile de vorbire pot să-ți pună viața în pericol, dar credeți-mă pe cuvânt, nu-i nimic mai periculos decât să fii un copil bâlbâit și sâsâit.

Și, frate, ești drăguț când ești bâlbâit și sâsâit la șase, șapte sau opt ani, dar asta se-ntoarce-mpotriva ta când faci nouă sau zece ani.

După aia, bâlbâiala și sâsâiala te transformă-ntr-un retardat.

Și dacă ai paispe ani, ca mine, și încă te mai bâlbâi și sâsâi, atunci tocmai ai devenit cel mai mare retardat din lume.

Toată lumea din rezervație mă face retardat cam de două ori pe zi. Mă făceau retardat când îmi trăgeau jos pantalonii sau când îmi băgau capul în budă sau când îmi dădeau câte una peste cap.

Nici măcar nu scriu povestea asta așa cum vorbesc, pentru că ar trebui s-o umplu cu bâlbâieli și sâsâieli și atunci v-ați întreba de ce citiți o poveste scrisă de *un retardat ca asta*.

Știți ce se întâmplă cu retardații în rezervație?

Ne-o luăm.

Cel puțin o dată pe lună.

Dap, fac parte din clubul Un-Ochi-Învinețit-Pe-Lună.

Normal că vreau să ies din casă. Fiecare copil vrea să iasă din casă. Dar e mult mai sigur să stau înăuntru. Așa că, în majoritatea timpului, stau singur în dormitorul meu și citesc și fac caricaturi.

Uite una cu mine:

Desenez tot timpul.

Fac caricaturi cu maică-mea și cu taică-meu; cu soră-mea și bunică-mea; cu prietenul meu cel mai bun, Rowdy; și cu toți ceilalți din rezervație.

Desenez pentru că toate cuvintele sunt mult prea imprevizibile.

Desenez pentru că toate cuvintele sunt mult prea limitate.

Dacă vorbești și scrii în engleză sau spaniolă sau chineză sau orice altă limbă, atunci numai un anumit procent de oameni vor înțelege ce vrei să zici.

Dar când desenezi ceva, oricine poate să înțeleagă.

Dacă fac un desen cu o floare, atunci orice bărbat, femeie și copil din lumea asta poate să se uite la ea și să zică:

— Aia e o floare.

Așa că desenez pentru că vreau să vorbesc lumii. Și vreau ca lumea să mă bage-n seamă.

Cu un pix în mână mă simt important. Mă simt ca și când aș putea să devin cineva important când o să mă fac mare. Un artist. Poate un artist faimos. Poate un artist bogat.

Ăsta-i singurul mod în care pot deveni bogat și faimos.

Uitați-vă puțin la lume. Aproape toți oamenii cu piele maro bogați și faimoși sunt artiști. Sunt cântăreți și actori și scriitori și dansatori și regizori și poeți.

Așa că desenez pentru că știu că asta ar putea fi singura mea șansă să scap din rezervație.

Cred că lumea e o succesiune de baraje sparte și inundații, iar desenele mele sunt mici bărcuțe de salvare.